

Jean-Luc Moreau
(francia)
TÉLI ÉJ

Téli éjnek roppant
csöndje nagy és holt,
komor fáklya lobbant -
ringatja a hold.

Búzaszem, virrasztó -
föld gyümölcs te! -
légy méh és pillangó
hű ígérete.

ALKONY

Elsötétül az égbolt
Elaltat kerteket

Bagoly az az árnyékfolt
Látsz két arany szemet

A kert álmosan szétfolyt
Holdfénytel telve meg

Virraszt a csillag - kék volt -
Vén kút mélyén remeg

(Czigány György fordításai)

Paul Celan
(osztrák)
ŐSZ

Félénk aggodalommal
ereszkedik a kőrislombra
siránkozó kordén a felleg

Az év murva-szilánkjai
felsebzik a siető fiúk talpát

Itt s odaát
elsötétül most arc és őszirózsa
szempilla szemhéj nem lel enyhülést

Váltakozó éjjeleken
tőled hozzádig fájok

(Kerék Imre fordítása)

Antonio Gómez Garcia
(spanyol)
A SZEMEK

A szemek
akkor is beszélnek, ha nem kérdezed.
És a közöny is vereség
ha a repertoár már nem elég.

Mondd,
mit reméltünk?

A méz ízét méz nélkül?
Mosolyt, miben nincs szerelem?
És majd a tél hoz meleget?

Látod:
az igazság oly kevés
s csupa hazugság
a remény.

VANNAK SZAVAK...

Vannak szavak, miktől megborzongok,
mint a csóktól, mit a disznó adott,
vagy attól, ahogy kialszik a fény,
vagy ha hangzik puskadörrenés.

Vannak ígérek, amelyek hazudnak,
mint az álmok, mit örültek álmodnak,
vagy az, hogy „ez a tej, uram, nem vizezett!”
vagy a háború, hol nincs, ki elesett.

(Sólyom Sándor fordításai)

